

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 90/2021
04.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милена Костић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, ВП 4989 Куршумлија, коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде штете из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3044/2019 од 27.05.2020. године, у седници одржаној 04.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3044/2019 од 27.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3044/2019 од 27.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1697/17 од 15.07.2019 године, исправљеном решењем истог суда П1 1697/17 од 05.09.2019 године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете у виду неисплаћене накнаде за рад дужи од пуног радног времена за период од јануара 2014. године до новембра 2015. године, исплати укупан износ од 404.704,80 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ ближе одређен у изреци пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован приговор тужене да Основни суд у Нишу није стварно надлежан за поступање по постављеном тужбеном захтеву тужиоцу. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3044/2019 од 27.05.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи у смислу члана 404. ЗПП ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му плати утужени износ на име неисплаћене плате за рад дужи од пуног радног времена у спорном периоду, јер је тужилац као професионални припадник Војске Србије, остваривао додатке за теренски рад који искључују увећање плате за рад дужи од редовног и да је поред додатног коефицијента од 20% остваривао и накнаду трошкова за рад на терену. Чланом 36. став 1. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, прописано је да додаток за рад ноћу, додаток за рад на дан празника који није радни дан, додаток за додатно оптерећење на раду, накнада трошкова за рад на терену и накнада трошкова за службу на посебним војним објектима искључује додаток за прековремени рад. Врховни касациони суд налази да су судови приликом одлучивања о основаности тужбеног захтева ценили опште акте тужене на основу којих је утврђена висина плате, тако да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревизијом се не указује на другачије одлуке апелационих суда што би било од утицаја на одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Међутим и евентуално постојање другачије одлуке не би нужно указивало и на другачији правни став, јер правилна примена права код оцене права на исплату мање исплаћене зараде зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, тако да у овом предмету нема потребе за одлучивањем о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници на име накнаде штете због мање плаћене зараде за рад дужи од пуног радног времена поднета је 08.06.2017. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 10.000,00 динара. У поднеску од 30.01.2018. године, тужилац је преничио тужбу и као вредност предмета спора значао износ од 404.704,80

динара. Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**